

C) LA POLÍTICA I LA PLANIFICACIÓ LINGÜÍSTICA

L'ÚS DEL CATALÀ A LES CORTS VALENCIANES. TRIA DE LLENGUA I DE REGISTRE DELS DIPUTATS VALENCIANS*

Jordi Domènech Vicedo**

Resumen al final del artículo

The abstract can be found at the end of the article

L'objectiu d'aquest treball és quantificar el comportament lingüístic dels membres del parlament valencià en els dos primers anys (2007-2008) de la VII Legislatura, de manera que puguem establir percentatges sobre la llengua que trien en les seues intervencions (català o espanyol) i relacionar aquests percentatges amb altres factors que hem pogut arregar i sistematitzar: sexe, edat, circumscripció electoral a què pertanyen, lloc de naixement, grup parlamentari i nivell d'estudis. En segon lloc, intentem avaluar també algunes dades sobre el registre lingüístic que els diputats catalanoparlants utilitzen en les intervencions. Una de les conclusions que n'extraïem és el predomini del monolingüisme en espanyol (46 %) front al monolingüisme en català (27 %). També hi ha un nombre important d'oradors (28 %) que fluctuen entre el català i l'espanyol en les seues intervencions.

Sobre el tipus de català que s'hi utilitza, hi ha una voluntat majoritària d'utilitzar l'estàndard, encara que hem pogut veure que aquest estàndard al parlament valencià és un registre vacil·lant i poc consolidat, amb nombroses característiques col·loquials i dialectals.

Paraules clau: registres, estàndard, tria de llengua, diglòssia, substitució lingüística.

* Aquest treball és la continuació del realitzat en l'assignatura Sociolingüística, de la Llicenciatura de Filologia Catalana impartida en la Universitat Oberta de Catalunya, sota la direcció d'Ernest Querol Puig, a qui vull agrair afectuosament el seu suport.

** Jordi Domènech Vicedo, traductor corrector, Servei de Publicacions de les Corts Valencianes.
Data de recepció de l'article: 08.02.2010; data d'avaluació: 19.03.2010; data d'acceptació de la versió final: 06.05.2010.

Sumari

1. Introducció
 2. Objectius
 3. Mètode
 4. Dades sobre la tria de llengua
 - 4.1. Llengua triada pels diputats
 - 4.2. Distribució per sexes
 - 4.3. Distribució per edats
 - 4.4. Distribució per circumscripció electoral
 - 4.5. Distribució per grups parlamentaris
 - 4.6. Distribució per lloc de naixement
 - 4.7. Distribució per nivell d'estudis
 5. Dades sobre la llengua del parlament
 - 5.1. Registre utilitzat
 - 5.2. Nivell de coneixement
 - 5.3. Usos
 6. Conclusions
 7. Noves línies de recerca
- Bibliografia

1. Introducció

El parlament és un lloc privilegiat per estudiar el comportament lingüístic d'uns parlants significatius en molts aspectes, el comportament dels quals transcendeix l'àmbit merament personal. Ací es produeix una lluita constant pel poder entre els grups polítics i, en un altre sentit, s'hi despleguen totes les habilitats de persuasió adients per convèncer l'oponent o el ciutadà. Tot això ha de tenir un reflex lingüístic.

En el cas valencià, les estratègies discursives comencen amb la tria mateixa de l'idioma, ja que des de l'establiment de les modernes Corts Valencianes els diputats s'hi han expressat en espanyol i en català.

Pel que fa a l'elecció del registre, tradicionalment es considera que aquest és un dels espais comunicatius on s'utilitza un registre oral preparat —o una «llengua oral no col·loquial» (Castellà, 1996)—, és a dir, on el tret d'esponantèiat propi de l'oralitat és limitat per l'artificialitat de la preparació prèvia. Malgrat això, en l'activitat política actual es considera un valor ser planer per intentar apropar-se en certa manera als ciutadans i, per això, la llengua de les

Corts cada vegada s'allunya més de l'oratòria parlamentària d'èpoques anteriors i hi és més freqüent l'ús de formes pròpies de registres no estàndard. A més, en aquest context, hi ha moltes persones que no han rebut mai ensenyament en català, i són molts els polítics que no tenen el domini suficient d'un registre estàndard del català per poder-lo utilitzar quan l'àmbit i la situació ho requereixen. Per tot això, la realitat lingüística del parlament és força variada. Les Corts apleguen persones de tot el territori, amb diferents dialectes. Ací es produeix un joc (o un conflicte) entre l'espontaneïtat i la solemnitat, entre la competència lingüística i la ignorància més esfereïdora, entre l'exercici de la normalització i la militància en el popularisme.

Totes aquestes qüestions fan que els usos lingüístics que tenen lloc en els parlaments del nostre àmbit lingüístic, si més no, meresquen més d'un estudi, i des de distintes perspectives.

2. Objectius

Pretenem fer una aproximació exterior i quantitativa a la llengua de les Corts. No estudiarem a fons sota quines formes es manifesta, sinó que més aviat farem estadístiques sobre la freqüència d'ús.

Per aproximar-nos al comportament lingüístic dels diputats, intentarem establir els percentatges dels que utilitzen el català o l'espanyol, i farem una distribució d'aquest comportament segons l'edat, el sexe, la ciutat —la comarca o la província d'origen— la circumscripció per la qual són diputats, el partit polític a què pertanyen, els estudis, etc.

Amb això volem esbrinar quins són els diputats que parlen català i per quines circumstàncies. I dins d'aquest grup, quin tipus de català és el que s'utilitza (l'estàndard o el col·loquial). Si s'amplien els anys estudiats disposarem d'un material adient per comprovar hipòtesis com la de Josep A. Mas, quan planteja que «la intencionalitat de l'adequació a un model de llengua per part d'un parlant és condicionada en primer lloc per la ideologia d'aquest» (Mas, 2008). També volem contrastar el nivell de lleialtat lingüística dels polítics valencians i comprovar la distància entre la retòrica oficial sobre la llengua i l'ús efectiu que se'n fa.

Una altra intenció de l'estudi és comprovar si entre els diputats valencians del parlament es reproduïx la mateixa situació de diglòssia que es pateix al carrer. Complementàriament, també volem examinar si ha augmentat el prestigi

del català a València i, per tant, se'n valora l'ús en àmbits *alts* de la llengua com pot ser el discurs polític en el parlament. I finalment, pretenem saber si s'ha consolidat un registre estàndard del català a València.

3. Mètode

Les dades que he utilitzat són públiques i estan a l'abast de tothom en internet, en les webs dels partits polítics o en la de les Corts Valencianes, i en articles de premsa. Aquest treball està basat en la feina ja encetada per les persones que mantenen la web www.einesdellengua.org, la qual, en l'apartat «Dades sobre el català al País Valencià», ofereix l'estudi «Les llengües dels diputats valencians», que és el punt del qual parteix la meua aportació.

Les intervencions dels diputats en el Ple de les Corts Valencianes estan enregistrades i a disposició dels ciutadans en la pàgina web de les Corts, en la secció «Ple en directe». I el *Diari de Sessions*, que en recull la transcripció, es pot consultar també en la secció de publicacions de la mateixa web.

L'època de la qual extraïem dades és la VII Legislatura, de moment sols els dos primers anys, 2007 i 2008. En un altre moment serà interessant completar els anys que resten de legislatura fins al moment present i fer el mateix tractament de dades per als períodes anteriors, i confrontar-ne els resultats.

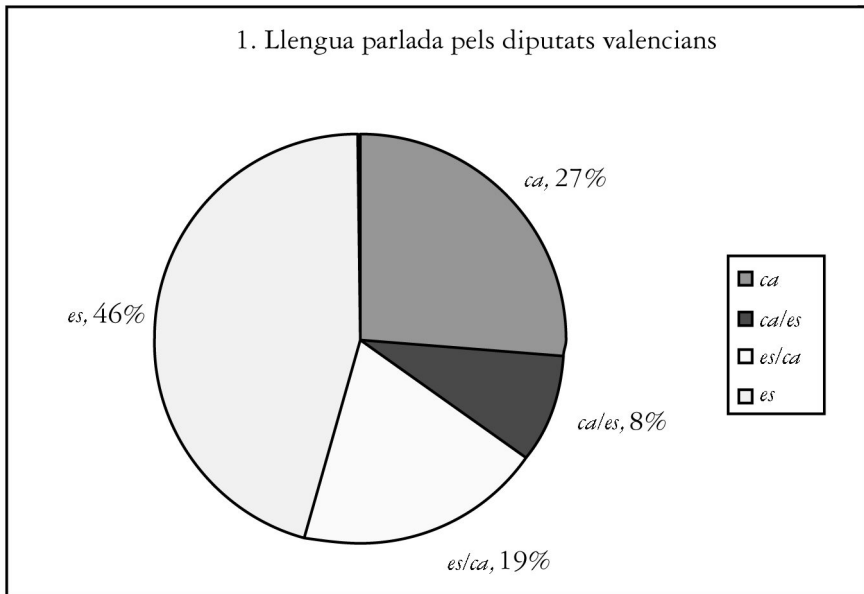
El treball va començar amb l'elaboració de fitxes en què es recopilaven les dades de cada diputat que consideràvem més pertinents per al treball: dades personals, professionals, lingüístiques i altres notícies rellevants sobre ells. Posteriorment, per organitzar totes aquestes dades, vam fer una taula amb el programa informàtic Excel, de manera que vam haver de quantificar alguns camps i donar-los un format que pogués ser expressat numèricament o per descriptors. Va caldre reduir i sintetitzar la informació d'aquests camps per encabir-la en unes quantes categories susceptibles de ser reordenades de diferents maneres amb una taula com aquesta. Després vam traslladar en percentatges la informació numèrica de la taula i la vam representar en gràfiques. Amb aquesta informació intentem trobar una correspondència entre la biografia personal de cada diputat i el seu comportament lingüístic. Tots els gràfics són d'elaboració pròpia.

4. Dades sobre la tria de llengua

En els gràfics utilitzem les abreviatures següents quan qualifiquem l'ús de les llengües: el diputat fa les intervencions parlamentàries sempre en català (*ca*), principalment parla en català encara que de vegades també en espanyol (*ca/es*), predomina l'espanyol encara que ocasionalment també parla en català (*es/ca*), o el diputat fa totes les seues intervencions només en espanyol (*es*).

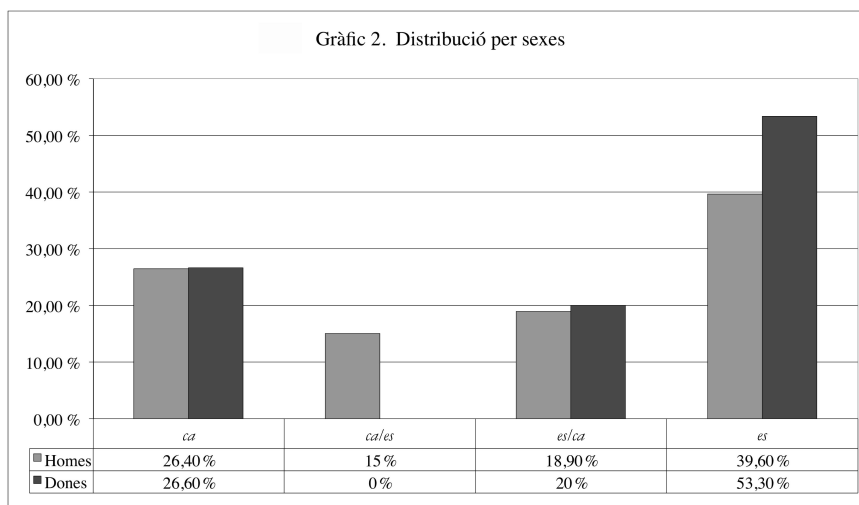
4.1. Llengua triada pels diputats

Aquest apartat reflecteix la llengua que fan servir els diputats en les intervencions en el ple o en les comissions. El més habitual és que un diputat utilitze sempre la mateixa llengua, però no és així en tots els casos sinó que hi ha individus que canvien de llengua en diferents intervencions, o fins i tot en la mateixa.

Els diputats que parlen solament espanyol són un 46 % i els que únicament parlen català són un 27 %. Es pot dir que els que fan algun ús del català en el parlament (*ca*, *ca/es*, *es/ca*) són un 54 %. I, vist des d'una altra banda, els que fan algun ús de l'espanyol (*es*, *es/ca*, *ca/es*) són un 73 %.

4.2. Distribució per sexes

El percentatge dels parlants que utilitzen únicament l'espanyol augmenta en el cas de les dones. No hi ha cap dona catalanoparlant que utilitze ocasionalment l'espanyol. El grup dels parlants únicament en català es manté gairebé igual en els dos sexes. En conjunt, predomina l'ús majoritari de l'espanyol.

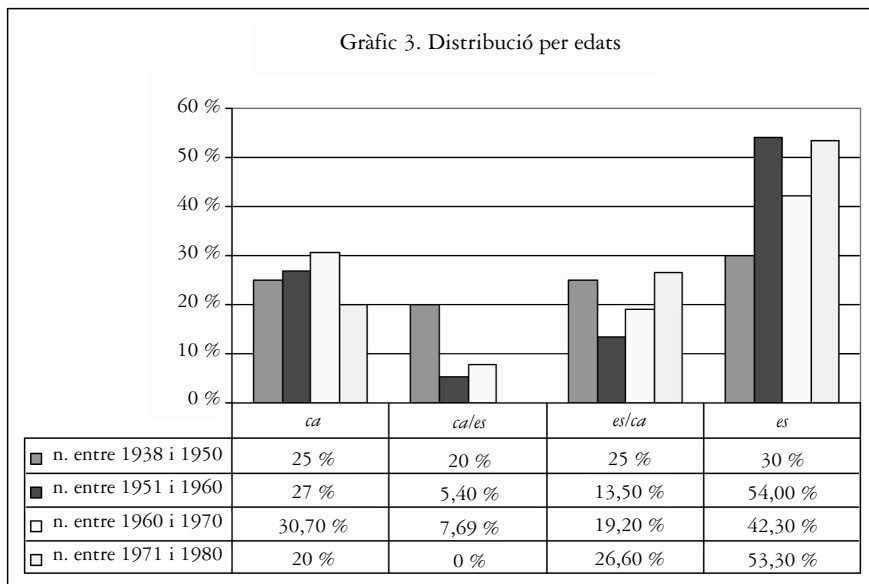
4.3. Distribució per edats

Ací distribuïm els parlants segons l'any de naixement. En el gràfic, *n.* significa *nascuts*.

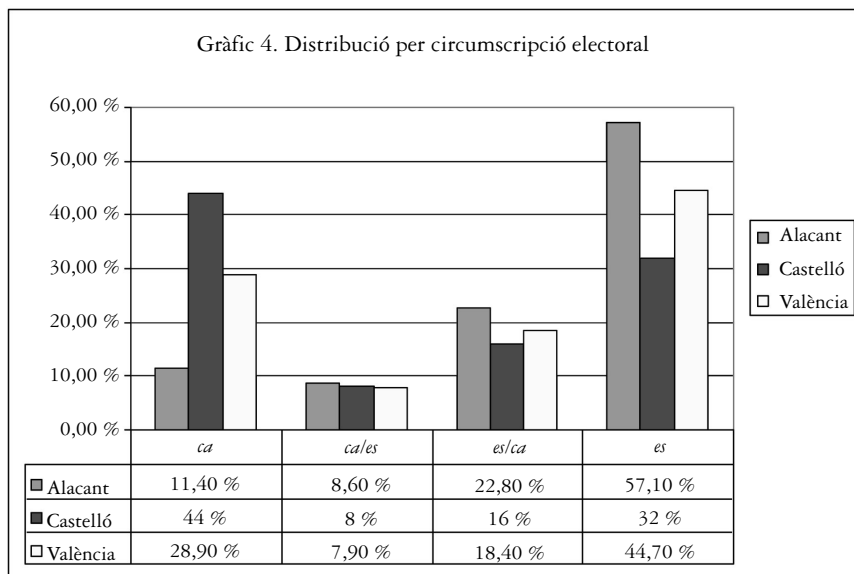
Hi ha un salt important d'usuaris exclusius de l'espanyol entre el grup dels nascuts abans del 1951 i després; passa del 30 % al 54 %. En els nascuts entre 1961 i 1970 disminueix una mica, però després ha tornat a augmentar en el grup dels nascuts entre 1971 i 1982.

El grup exclusivament catalanoparlant és major en els més grans i els més joves, és a dir, en els nascuts entre 1938 i 1950 i en els nascuts entre 1971 i 1982. Fins i tot en aquest últim grup han desaparegut els que parlen principalment en català però utilitzen de vegades l'espanyol.

El grup de la dècada entre 1971 i 1982 és el que fa un ús més nombrós de l'espanyol, un 79 % entre els classificats com a *es* i *es/ca*.

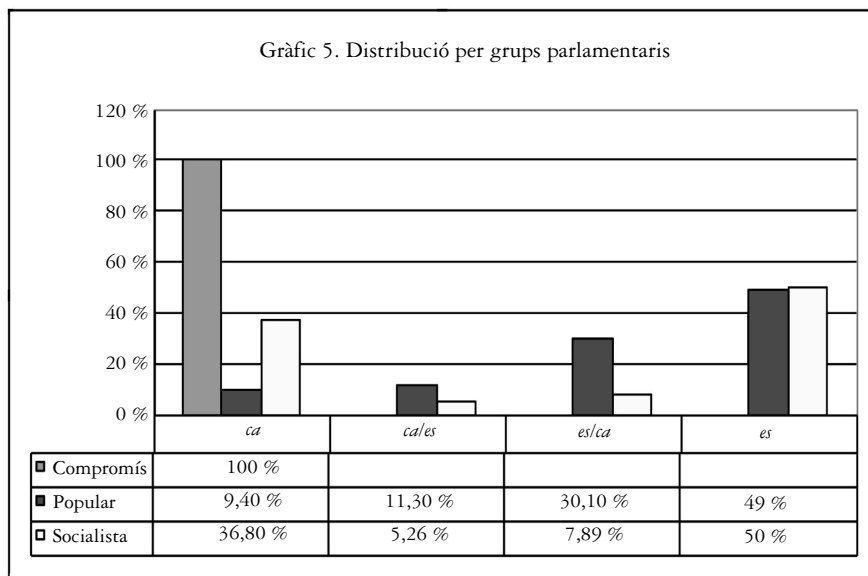
4.4. Distribució per circumscripció electoral

És important el contrast que s'estableix entre les circumscripcions d'Alacant i Castelló. A Alacant l'espanyol exclusiu és predominant, amb un 57 %, un

79,9 %, si hi sumem l'ús de l'espanyol majoritari amb alternança ocasional del català (*es/ca*). En canvi, a Castelló l'ús exclusiu del català és el predominant amb un 44 %, un 52 %, si hi sumem l'ús de *ca/es*.

4.5. Distribució per grups parlamentaris

Cal ressaltar el monolingüisme en català del Grup Parlamentari Compromís. Els grups parlamentaris Popular i Socialista tenen un percentatge semblant de monolingüisme en castellà, un 49 % i un 50 %. Els diferencia el percentatge de parlants exclusivament en català, un 9,4 % en el Popular enfront d'un 36,8 % en el Socialista. En el Popular és més abundant el cas dels parlants que utilitzen les dues llengües.

4.6. Distribució per lloc de naixement

La gran varietat de llocs de naixement dels diputats de les Corts fa que no es puga encabir aquesta informació en un gràfic senzill. Comentant les dades, els tres diputats de la ciutat d'Alacant parlen espanyol. De la ciutat de Castelló, amb deu diputats, tres diputats parlen català, dos espanyol i català, i cinc espanyol exclusivament. A València, de setze diputats, tres només català, un català i espanyol, tres espanyol i català, i nou espanyol només. Com veiem, a les grans ciutats predomina l'ús de l'espanyol. A Elx, un diputat parla català i un altre espanyol i català.

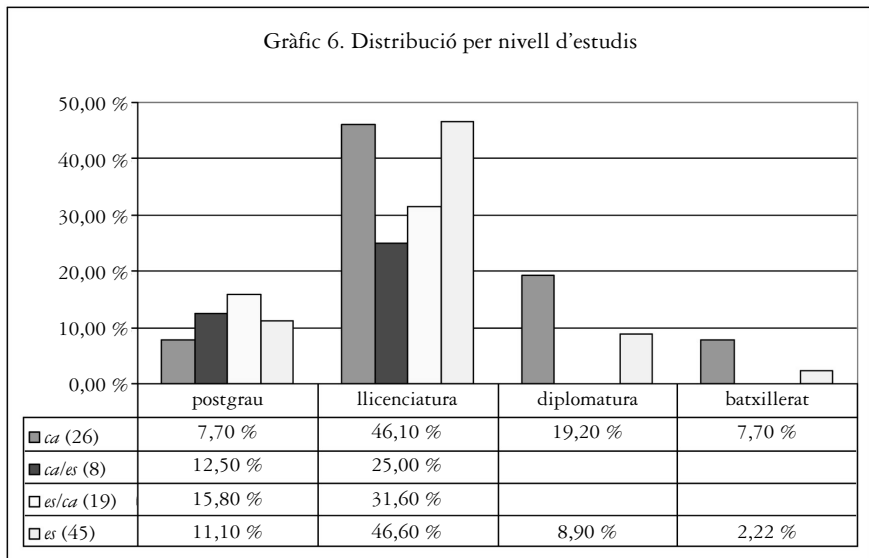
Quant a les ciutats mitjanes, en el cas d'Alcoi, de quatre diputats dos parlen català, un espanyol i català, i un espanyol; d'Alzira, l'únic diputat parla espanyol i català; de Torrent, de dos diputats, un parla català i l'altre espanyol i català. En els diputats d'aquestes ciutats el català és més present, i si bé no ho és exclusivament, també és estrany l'ús de l'espanyol només.

Cal advertir que al País Valencià hi ha territoris històricament castellanoparlants. Cap diputat d'aquestes localitats utilitza el català. És el cas dels diputats de Benejússer, Benferri, Elda, Sogorb, Torrevella, Villena i Xest.

Els tretze diputats que provenen d'altres llocs d'Espanya no utilitzen mai el català, excepte en els casos en què la presidenta de les Corts, nascuda a Còrdova, parla en català quan llegeix els documents propis de l'activitat parlamentària que estan redactats en català, o quan dóna i lleva la paraula, i també s'han d'exceptuar dues diputades més que han utilitzat el català en ocasions esporàdiques. Les dues diputades nascudes a Alemanya sí que utilitzen el català.

Hi ha tres diputats nascuts a Catalunya (Barcelona i Lleida). La llengua habitual de dos d'ells és l'espanyol i l'altra diputada parla català.

4.7. Distribució per nivell d'estudis

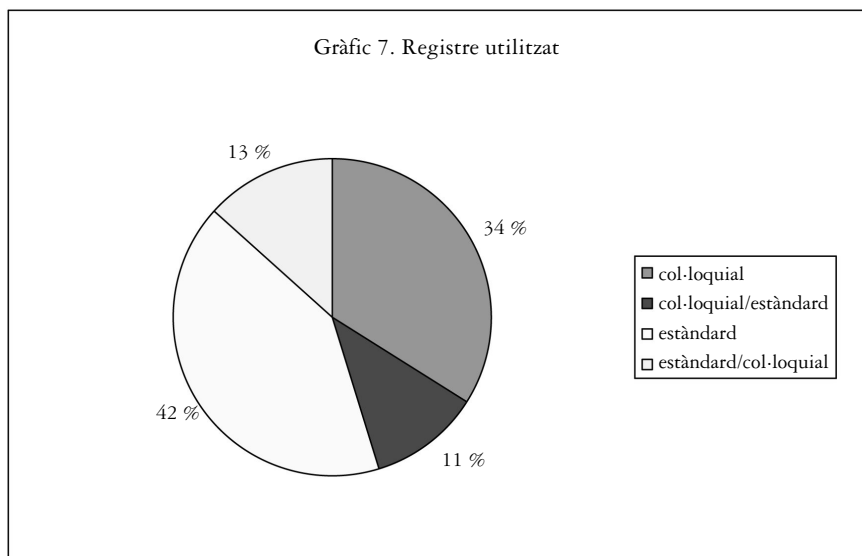
Hi ha 34 diputats dels quals no hem pogut trobar aquesta informació, i per això aquests resultats podrien ser poc representatius o fiables. En estudis de

postgrau s'inclouen els estudis de màster, doctorat i tercer cicle. El grup *batxillerat* inclou batxillerat i formació professional.

El castellà predomina en tots els nivells acadèmics. El percentatge més alt de catalanoparlants es dona en el grup *batxillerat*.

5. Dades sobre la llengua del parlament

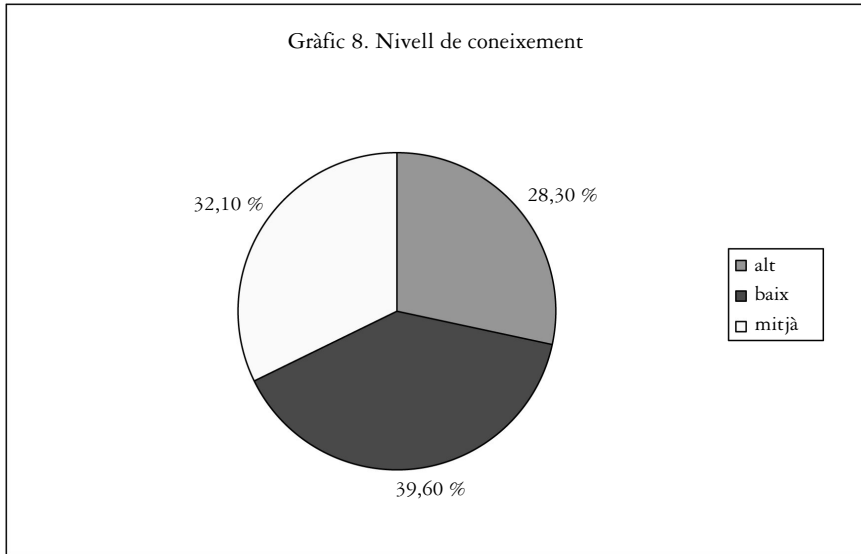
5.1. Registre utilitzat

Com que els límits entre registres són més aviat difusos, n'hem establert quatre categories: estàndard, estàndard/col·loquial, col·loquial/estàndard i col·loquial. La diferència entre l'estàndard/col·loquial i el col·loquial/estàndard és més aviat de grau de correcció en l'ús de l'estàndard, i es pot establir a partir del fet que el diputat que utilitza un registre estàndard/col·loquial pretén posar en pràctica un ús estàndard de la llengua, però el seu coneixement d'aquest registre és incomplet i en fa un ús un tant incoherent. Un exemple el podem veure en la frase següent: «I així anar continuant *en* eixa política fins al següent problema, següent problema que, en previsió, alguns *listos* ja començaven a mirar de reüll, com *se* diu». El col·loquial/estàndard és el que utilitzen els diputats que perceben que el registre col·loquial no és adequat en el parlament i intenten allunyar-se'n, però el seu coneixement de l'estàndard és baix

i utilitzen el seu idiolecte habitual, però amb la introducció d'elements presos de l'estàndard, com en la frase «l'aigua del Xúquer és la que dóna qualitat, perquè és que *hi ha que* parlar de qualitat, aigua de *calitat*, de qualitat [*l'orador es corregeix*], que és en la *cabecera* [*per capçalera*] del riu».

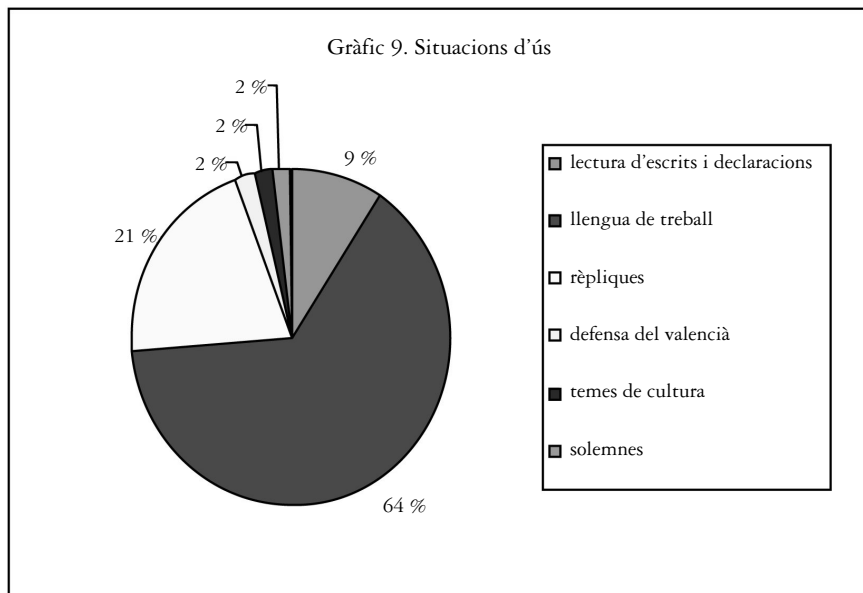
5.2. Nivell de coneixement

Aquest paràmetre ha estat establert segons una anàlisi de les habilitats lingüístiques dels oradors al llarg de les diverses intervencions. Hem considerat nivell alt quan el diputat fa ús de formes que sols poden ser adquirides amb l'estudi i el conreu de la llengua, i que difícilment poden ser adquirides ambientalmente. És el cas de l'ús de vocabulari com *escrúpol*, *balafiar*, *anorrear*, *llastar*, *menyspren*; o també l'ús del complement directe no precedit de preposició, de la subordinada substantiva introduïda amb el nexa *que* sense anar precedida de preposició, del participi *estat* en comptes de *sigut*, etc. El coneixement mitjà suposa l'ús de formes que són més comunes i conegudes a un nivell estàndard però alienes al col·loquial valencià, com *aquest*, *nosaltres*, *desenvolupar*, *veure*, *amb*, etc. El coneixement baix és el dels diputats que semblen no tenir un coneixement de quines formes es consideren correctes o genuïnes enfront dels col·loquialismes o els castellanismes. Suposa la presència de formes com *aixina*, *mosatros*, *apoiar*, *desarrollar*, *vore*, *tindre que*, etc.

Segons aquests criteris, sols d'un 28,3 % de diputats es pot dir que tenen un nivell alt de coneixement del català.

5.3. Usos

Hem intentat distingir els distints usos que es dona al català en el parlament valencià. En primer lloc, quan aquest és utilitzat, predomina un ús que es pot considerar l'habitual de la llengua en un parlament, és a dir, com a eina de discussió, de presentació de documents, de contestacions, de votacions, també de bromes i comentaris al marge, etc. És el que hem anomenat *llengua de treball*. Això suposa un 64,15 %.

Amb el descriptor *ràpliques* vull referir-me al cas que un diputat contesta a un altre en la llengua en què ha estat interpel·lat, és a dir, canvia de llengua segons l'interlocutor amb qui parla. Aquest ús s'ha quantificat en un 20,70 %.

El tercer ús més important és el de la lectura d'escrits institucionals i declaracions, un 9,44 %. És el cas de la presidenta o dels secretaris, que encara que la seua llengua habitual siga l'espanyol, per exercir les seues funcions han de llegir en veu alta documents que han estat escrits i presentats en català.

I amb el mateix percentatge, un 2 %, hi ha distints usos, qualificats com a defensa del valencià, temes de cultura i usos solemnes. Ací volem reflectir l'exis-

tència d'una distribució temàtica en l'ús de les llengües: usos *simbòlics* per al català, usos *normals* per a l'espanyol. Entre aquests usos simbòlics es troba l'exercici retòric de defensa de la llengua valenciana i les seues excel·lències, o el tractament de temes referits a la cultura valenciana (festes, escriptors, figures històriques, patrimoni artístic...). Quan es tracta d'aquests temes, alguns diputats que habitualment parlen espanyol troben adequat parlar català.

6. Conclusions

Pel que fa a l'objectiu més general que ens proposàvem de comprovar, és a dir, la llengua que utilitzen els diputats en el parlament valencià, un dels trets que més ressalta és el predomini del monolingüisme castellà que hi té lloc. És hegemònic en tots els àmbits estudiats: el 46 % dels diputats utilitzen exclusivament l'espanyol, és predominant en totes les distribucions per edat i per sexe, i en els dos grups majoritaris, el Popular i el Socialista.

Si fem la prova de combinar els percentatges més alts dels diferents grups que parlen solament una llengua o una altra, podríem dir que els percentatges més alts de diputats catalanoparlants es donen en els nascuts entre 1961 i 1970, a la província de Castelló, indistintament home o dona i pertanyents al Grup Parlamentari Compromís. Els percentatges més alts de parlants exclusivament en castellà es donen en els nascuts entre 1971 i 1982, a la província d'Alacant, dones i diputades del Grup Parlamentari Popular.

Els únics casos en què es pot constatar un monolingüisme en català superior a l'espanyol és en la distribució per lloc de naixement, perquè hi ha localitats i comarques els diputats de les quals tots parlen català en el parlament. I en la circumscripció electoral de Castelló també predominen els diputats monolingües en català. També, segons grups parlamentaris, els diputats del Grup Parlamentari Compromís parlen tots solament en català. Com a excepció d'aquest fet, i encara que en els dos anys estudiats (2007 i 2008) no ho hem pogut constatar, en altres anys els diputats d'aquest grup utilitzaven l'espanyol quan tractaven algun assumpte referent a zones castellanoparlants valencianes.

Podem detectar una relativa sensibilitat per utilitzar el català en el parlament, ja que els diputats que hi exerceixen càrrecs, encara que siguen hispanoparlants, utilitzen el català en les seues funcions institucionals, i alguns consellers en les compareixences s'esforcen per contestar en català quan són interpellats en aquesta llengua.

Al contrari, en algunes ocasions es dóna el cas de diputats que preparen en espanyol el discurs que després llegeixen, i en el torn de diàleg defensen els seus arguments en català, que és la seua llengua primera. Podem observar que en el parlament es repeteix la mateixa situació diglòssica que es pateix en tots els àmbits valencians.

Respecte a un altre dels objectius que ens plantejàvem, quin tipus de català és el que s'hi utilitza, hem pogut veure que no sol haver-hi una gran separació entre la utilització del registre estàndard i el col·loquial, sinó que hi ha més aviat una gradació en què predomina l'un o l'altre registre, amb nombroses característiques barrejades.

Per exemple, una diputada del Grup Compromís utilitza castellanismes flagrants (*lis demane* per *els demane*) al costat de paraules pròpies de l'estàndard general (*milers, aquesta, deia, avui, ens*). Un diputat del Grup Popular en el seu discurs utilitza tranquil·lament castellanismes evidents (*demés, recient, mos se nega*) però quan diu *en ves de* es corregeix a *en comptes de*, i més avant utilitza expressions pròpies de l'estàndard (*enllà, és a dir*).

A més, en el registre estàndard es poden distingir dues modalitats: la modalitat que promou ara la Generalitat valenciana, que fomenta un gran nombre de particularismes valencians, de vegades una mica forçats i tot, i un estàndard més acostat al general, propi dels parlants provinents dels àmbits acadèmics. També hi ha algun diputat que es fa un registre mitjà a mida, seleccionant els trets que més li agraden i rebutjant-ne altres segons no se sap quins criteris. Per exemple, un diputat ha recuperat recentment en els seus escrits la preposició arcaica *ab*.

Tot això semblen mostres d'un estàndard vacil·lant, que està fent-se ara, mal planificat i mal executat, sense tenir clar quin és el model que es vol estandaritzar i sense mitjans de comunicació a l'abast.

Encara que podem considerar l'ús del català al parlament valencià un tant precari, quan efectivament s'hi utilitza, el registre més present és l'estàndard (aquest estàndard comentat anteriorment). En molts casos el domini de l'estàndard per un diputat és el propi del castellanoparlant que ha après el català, i no el propi del catalanoparlant que té la capacitat de seleccionar aquest registre segons el context en què es troba (Halliday, 1982 [1978]).

Per grups parlamentaris, aquest registre és utilitzat pel 100 % dels diputats de Compromís, pel 47,3 % dels diputats catalanoparlants del Grup Socialista i pel 22,2 % dels del Grup Popular. En canvi, el registre col·loquial és utilitzat

per un 48,1 % dels diputats catalanoparlants del Grup Popular i per un 26,3 % dels del Grup Socialista. Això sembla corroborar la hipòtesi plantejada per Josep A. Mas que hem esmentat entre els objectius del treball.

L'ús de la variant estàndard en el parlament valencià té una importància que s'ha de ressaltar, ja que l'ús conscient d'aquesta modalitat a València significa, encara que no es faça explícitament, que s'accepta la unitat del català, la normalització lingüística, l'ús del català en els àmbits públics, etc. I l'ús del registre col·loquial implica, en molts casos, una voluntat explícita de separar-se del català general o una concepció subordinada del català a l'espanyol. En altres casos, l'ús del col·loquial que fa algun diputat és un fet natural per a gent d'una certa edat que no ha tingut l'oportunitat d'aprendre'n cap altre registre.

Un dels objectius de l'estudi era comprovar si s'ha consolidat un registre estàndard del català a València, i ara, segons les dades que hem analitzat ací, crec que podem dir que no, o sols dèbilment.

Pel que fa a la lleialtat lingüística dels diputats valencians que ens proposàvem d'observar, potser aquesta és la conclusió més pessimista de l'estudi: l'abandó progressiu del català que es pot constatar en la distribució per grups d'edat. Els diputats valencians més joves s'expressen majoritàriament en espanyol. En això, com en altres coses, el parlament efectivament és un reflex de la societat.

7. Noves línies de recerca

Aquest article posa de relleu la importància de les dades que es poden extraure de l'estudi de dos anys dels usos lingüístics dels diputats del parlament valencià. La continuació d'aquesta tasca pot servir no sols per ampliar els anys estudiats, sinó també per ampliar l'àmbit de recerca i relacionar aquests usos amb altres factors que intervenen en els contextos sociolingüístics, com poden ser el nivell d'ingressos o l'extracció social.

També haurem d'interpretar les dades per relacionar-les amb fenòmens com la substitució lingüística. Com hem vist en el gràfic 3, el grup de la dècada entre 1971 i 1982 és el que fa un ús més nombrós de l'espanyol, un 79 % entre els classificats com a *es* i *es/ca*. Amb això es fa palesa la substitució lingüística en favor del castellà.

Igualment cal investigar sobre les raons del bilingüisme del 28 % dels diputats. Potser és degut al moment sociolingüístic actual valencià, amb una fràgil

identitat lingüística per part dels diputats catalanoparlants, i en el cas dels diputats castellanoparlants, a una certa necessitat d'atraure's els electors catalanoparlants, encara que siga a un nivell més aviat superficial.

Així mateix, s'han de fer entrevistes personals als diputats, per recaptar més directament dades lingüístiques i socials que poden completar el nostre estudi, i per esbrinar també quines són les representacions socials que tenen de les llengües del parlament.

Tot plegat, les dades fornides per aquest estudi ens haurien de permetre contestar la pregunta que Ernest Querol fa referida a un altre àmbit (Andorra i els usos lingüístics dels estudiants del darrer curs d'ensenyament obligatori). En el nostre cas la pregunta seria: qui parla català al parlament valencià i per què? La resposta ens permetrà descobrir moltes coses sobre els nostres diputats i també sobre nosaltres mateixos.

Bibliografia

CALSAMIGLIA, Helena, «Reflexions sobre el discurs escrit», dins Anna Camps i altres, *Text i ensenyament. Una aproximació interdisciplinària*, Barcelona, Barcanova, 1990.

CASTELLÀ, Josep M., *De la frase al text. Teories de l'ús lingüístic*, Barcelona, Empúries, 1992.

CASTELLÀ, Josep M., «Per una descripció de la llengua oral: els discursos orals no col·loquials», *Actes del X Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, Frankfurt 18-25 de setembre de 1994*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1996, vol. 3.

HALLIDAY, M. A. K. [1978], *El lenguaje como semiótica social. La interpretación social del lenguaje y del significado*, México DF, Fondo de Cultura Económica, 1982.

MAS CASTELLS, Josep A., *El morfema ideològic: una anàlisi crítica dels models de llengua valencians*, Benicarló, Onada Edicions, 2008.

QUEROL PUIG, Ernest, «Qui parla català a Andorra i per què?», *Treballs de sociolingüística catalana*, núm. 19, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, 2006.

QUEROL PUIG, Ernest, «Un nou model per a l'estudi dels processos de substitució lingüística. L'anàlisi del País Valencià», *Treballs de Sociolingüística Catalana*, núm. 16, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, 2002.

QUEROL PUIG, Ernest, «Evolució dels usos i de les representacions socials de les llengües a Catalunya (1993-2000)», *Noves SL*, núm. 2, estiu, Secretaria de Política Lingüística, Generalitat de Catalunya, 2001. Article en línia: <http://www6.gen->

cat.net/llengcat/noves/hm01estiu/catalana/querolb1_10.htm

QUEROL PUIG, Ernest, *Els valencians i el valencià. Usos i representacions socials*, Paiporta, Comercial Denes, 2000.

Resumen

El uso del catalán en las Cortes Valencianas. Elección de lengua y de registro de los diputados valencianos

Jordi Domènech Vicedo

El objetivo de este trabajo es cuantificar el comportamiento lingüístico de los miembros del parlamento valenciano en los dos primeros años (2007-2008) de la VII Legislatura, de manera que podamos establecer porcentajes sobre la lengua que eligen en sus intervenciones (catalán o español) y relacionar estos porcentajes con otros factores que hemos podido recoger y sistematizar: sexo, edad, circunscripción electoral a la que pertenecen, lugar de nacimiento, grupo parlamentario y nivel de estudios. En segundo lugar, intentamos evaluar también algunos datos sobre el registro que los diputados ca-

tanoparlantes utilizan en sus intervenciones.

Una de las conclusiones que extraemos es el predominio del monolingüismo en español (46 %), frente al monolingüismo en catalán (27 %). También hay un número importante de oradores (28 %) que fluctúa entre el catalán y el español en sus intervenciones.

Sobre el tipo de catalán utilizado, hay una voluntad mayoritaria de utilizar el estándar, aunque hemos podido ver que este estándar en el parlamento valenciano es un registro vacilante y poco consolidado, con numerosas características coloquiales y dialectales.

Palabras clave: registros, estándar, elección de lengua, diglosia, sustitución lingüística.

Abstract

The Use of Catalan in the Corts of Valencia: Valencian Deputies' Choice of Language and Register

Jordi Domènech Vicedo

The objective of this paper is to quantify the language behavior of the members of the Valencia Parliament during the first two years of the current seventh legislative session, 2007 and 2008, in order to establish percentages regarding the language they chose for their remarks from the floor (Catalan or Spanish) and relate these percentages to other factors that we were able to bring together and systematize: sex, age, the electoral district they represent, their place of birth, their parliamentary group, and their level of education. Secondly, we also attempt to evaluate some data regarding the register employed by the Catalan-speaking deputies during their remarks,

One of our conclusions is the predominance of Spanish monolingualism (46 %) over Catalan monolingualism (27 %). Also worthy of note is the fact that a substantial number of speakers (28 %) fluctuate between Catalan and Spanish in their remarks.

With regard to the type of Catalan used, the desire of a majority of parliamentarians is to use standard Catalan, although we were able to observe that in the Valencian Parliament, this register is unstable and not well established, with numerous colloquial and dialectical characteristics.

Key words: registries, standard, election of language, diglossia, linguistic substitution.